

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . 2-50 зр. (5 кор.)
на місяць . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . 8 рублів
або 18 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

»Виреш ми очи і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.« — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских свят
о год. 6-ій пополудни.
Редакция, адміністрация і
експедиция «Руслана» під ч. 9.
ул. Коперника (Літодог ч. 9.) Екс-
педиция місцева в Агенції Со-
коловского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженє. —
Реклямації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні доносеня по
15 кр. від стрічки.

Десятилітє „ншої ери“.

III.

Цікаво буде тепер пригадати, як за-
яву посла Романчука і єго товаришів та
відповідь намісника оцінив тоді головний
орган народовців «Дѣло». В ч. 260 з 29.
падолиста 1890 читаємо ось що: »Посол
Романчук розвинув ширше і конкретніше
програму народу свого і єго стремлїнь.
Програма тая діткнула ся національного,
політичного, релігійного і суспільного ста-
новища Русинів галицьких, — і не була
зовсім новою, бо оперлась о про-
граму Галицької Руси з 1848. року
і о єї 42-літній труд у всіх тих напрямках.
Сконстатованє »Дѣлом« сего факту, що
програма Романчука не була зовсім но-
вою і оперла ся о програму з 1848. року,
мусимо собі дсбре затамити з огляду на
боротьбу, яку підняли москвофіли проти
неї, а таксж і задля пізнійшого становища
самого проголосителя її.

Дальше зазначає »Дѣло«, що подала
она нагоду заступникови корони і
центрального правительства до заяви, що
»розвій Русинів на основі програ-
ми начеркненої п. Романчуком, при-
мінюваної в практиці, знайде у правитель-
ства підпору, якої доси задля неяс-
ного поступованя Русинів оно не
могло давати«, — а таксж спонукала »поль-
ських послів, висказати своє становище« і
що »намісник улекшив польській більшости
соймовій занятя становище, зазначивши
в своїм заявленю вагу більшости для
правительства, а з того впливаючу
потребу, щоби більшість в хороненю
прав меншости брала живу і чинну
участь«.

Програмова заява п. Романчука, як і

промови пп. Телішевского і Січиньского
викликали ремонстрацію посла д-ра Анто-
невича на тему лояльнсти т. зв. старо-
рускої партії, а при тім зазначив бесідник,
що до такої маніфестації (п. Романчука)
не було упогажненя від клубу, і
назвав длятого поступок п. Романчука не-
чесним. А псзаяк др. Антоневиц покли-
кував ся на єпископів, отже се спонукало
митрополита д-ра Сильвестра Сембрато-
вича до промови, в якій заявив: »Чи ми
настоятелї Церкви руско-като-
лицької годимо ся на програму, котра
була предложена попередних днів? — О-
тверто, совісно і сердечно заявляю, що
програми тої тримав ся і буде
тримати ся руский нарід«. А за-
значаєши, що й погадати не можна, щоби
владики і руский нарід відступили від
руско-католицької Церкви, висловив ми-
трополит дальше: »Ми серцем і совістю
будемо народом руским, яким були,
і длятого для освьіти народу, для єго до-
бробиту, для єго піднесеня все будемо ро-
бити, що буде нам можливе в границях
законних. Приймаю програму, яка бу-
ла предложена, що нарід галицький, ма-
лоруский, мусимо освьітити в бесїді га-
лицькій, малоруській, бо інакше відсту-
пили би ми від програми. «Що до взаїм-
ного відношеня меж Русинами і Поляка-
ми, єсьм за тим, щоби то взаїмне відно-
шенє було щире, сердечне і отверте. То
моя програма, о котру мене в послїдній
хвили запитано, (др. Антоневиц — ред.),
чи я годжу ся на ню, аби не піддавати
найменшій тіни, що ми яко верховники
Церкви щось иньшого говорили, або поста-
новили. Всї, котрі тої програми три-
мають ся, не суть ренегатами або
відступниками, а хто єї не прийме,
той не має місця на нашій Галиць-
кій Руси. Може деінде буде мати місце,
але не у нас«.

»Дѣло« назвало промову д-ра Антоне-
вича скандалом, неполітичним висту-
пом, »бо програма виголошена п. Ро-
манчуком є — програма Русинів з 1848. р. і в Австрії єдино мо-
жливою і вказаною«.

Замітною подїєю була таксж заява
митрополита, котрий іменем руско-ка-
толицького єпископату заявив ся рішучо
за програмою, виголошеною п.
Романчуком, підніс з натиском національ-
ну самостійність Русинів і розвій Русинів,
»на народній основі« і закінчив свою річ
важкими словами: »хто не прийме сеї про-
грами, той не має місця на нашій Галиць-
кій Руси«.

До сего додає »Дѣло«: »Стоїмо отже
перед довершеним фактом, що клуб ру-
ський (з виїмкою вилімінуваншої себе
фракції д-ра Антоневица) враз із кня-
зями церкви станули на основах
відновленої програми Русинів
з 1848. року (отже тим сами признає »Дѣ-
ло«, що руский клуб доси не стояв вира-
зно на таких основах! — Ред. Русл.); —
що правительство стануло до тої програми
з довірем і з запевненєм зміни дотеперіш-
ної політичної системи супроти Русинів та
підпори народних змагань Ру-
синів на основі національній
(малоруській) — і що посеред біль-
шости польської в красвїм соїмі дав
ся замїтити у якоїсь часті послів настрій
не противний розвоєви народу
русского на основі тої програми«.

»Дѣло« повитало сю подїю яко »запо-
відь лучшій будучности«. »До чого не су-
дилось дійти пок. Юл. Лаврівському в 1869.
р. — то дай Боже, щоби удало ся довер-
шити тим чинникам, котрі по 20 літах без-
успїшної борби взяли ся за порішенє
справи рускої, — надїємось, — з повним
довірем до себе, з виrozumіlostiю і
наміренєм витрєвати до кінця та усу-
-

7

СУДЖЕНИЙ.

Оповіданє Ек. Уманця.

З російского переклав Вол. Вербенєць.

(Далї).

IV.

Однак не даром кажець ся, судьба доно-
магає залюбленим. Олександра Іванівна замї-
тивши, що Клявдинька сумна і задумчива, рі-
шила устроїти парадний вечерок в зближаюче
ся Воскресєнє, щоби розвеселити свої дочки.

Коли надїшов назначений день, обї се-
стри не мали ані хвилю відпочинку за робо-
тою коло ріжного печива і варєня. Клявдинька
не пішла навіть на Службу Божу, що лучало ся
у неї дуже рідко.

Точно о девятїй годинї роздав ся перший
дзвінок, і в освьітлену канделябрами салю Іван
досить зручно провів перших гостей, матір
з трема молоденькими дочками і сином, сту-
дентом Лазарєвского інститута. Клявдинька
і Машевька в білих, чепурних строях виїшли
їм на встрічу, і завязав ся спільний розговор,
трохи може напружений, як то звичайно все
буває з першими гїстьми. Олександра Іванівна,

в рудоватім платю і з масивнозолотим ланцюж-
ком на шиї, привитала їх милою усємішкою.
Потім слїдував дзвінок за дзвінком і небавом
саяла була битком заповнена.

Коли гостей попросили в столову на чай,
приїшло ще двох молодих муштин, що були
товаришами Томи Лукіяновича по службї. Пер-
ший був ростом низький, русавий, другий —
високий дуже гарний бровєт (чорнявєць)... не-
знакомий Клявдиньки. Генерал підвів його до
жени і сказав голосно:

— Олександро Іванівно, позвольте пред-
ставити вам мого нового секретаря Миколу Ми-
колаєвича Теофіляктова.

Клявдинька сидїла ні жива, ні мертва,
і коли батько підвів Теофіляктова до неї, вона
мовчки подала йому холодну, замїтно дрожачу
руку. Довго не міг Лазарєвський студент, що
сидїв побіч, добити ся від неї ні одного слова.
Наконець вона, запанувавши над собою, почала
знову, хотїя і невлад, відповідати бідному сту-
дентови, що почав вже нудити ся. А Теофіляк-
тов, якби на перекір, усїв собі на против неї
і о чїмсь займаючо говорив з генералом.

В часї танцїв Клявдинька, користаючи з
веселого, спільного замїшаня, найшла хвилю
і утїкла до своєї кімнати. Вона хотїла прийти
трохи до себе, а головно подїлити ся радїстю

з Прасковїє Єгорівною. Перебігаючи мимо сто-
лової, де Прасковїя мила шклянки, вона дала
їй знак пійти за собою, і, коли она з мокрим
рядном в руках ввійшла в її кімнату, Кляв-
динька скоро замкнула двері на ключ і про-
шептала:

— Прасковїє, голубко, він тутки...

— Хто, моя красавичко?

— Та він, він... мій суджений!

Прасковїя Єгорівна зробила своїм лицем
питаючий знак.

— То ви сего не понимаете?! затрївожила
ся Клявдинька.

Він тутки, мій суджений, що виїшов менї
з ворожїння...

— Ах!... — крикнула Прасковїя Єгорівна,
присївши з несподїванки.

— Що тепер робити, Прасковїє Єгорівно?
Говорїть же! — і Клявдинька з нервовим чув-
ством, мало що не розплакавшись, почала наля-
гати на ню.

— Єй Богу красавичко, не знаю...

— Як, то ви не знаєте, коли повинні знати!

Хитра Прасковїя Єгорівна змішала ся тіль-
ки в першій хвилі. Вона сейчас поняла, що,
если не дасть Клявдиньці доброї ради, то ся
перестанє їй вірити та іще розкаже о всїм ма-

нути перешкоди, з якої небудь сторони они би виходили».

(Далі буде).

Вісти з Америки.

Ми вже звертали не раз увагу наших церковних властей, як і широкого загалу на сумні церковні відносини, які завели ся по тамтїм боці моря між нашими людьми. Не можна тут всего злого спихати на сам наїд, на непорядну, байдужну натуру наших людей, або їх лихі норови, але треба розглянути ся у справді тяжких відносинах, серед яких їм приходиться ся жити, та шукати зароди для їх незавидного лиха. Бо як до слабої ціни в городі ціпає ся всяка погань, так і до наших кольоній, пересаджених на американський ґрунт, а слабих ще материяльно, без достаточної організації і самосвідомости пристають всякі темні духи та визискувачі і своїми коварствами спиноють розвій тих починків руских осель. Треба огородника, який би мав почутє свого обовязку, який тяжить на нїм, який би вже раз очистив сад з погани. А тоді вже дерева розцвітуть ся самі і принесуть овоч — тоді всі переконують ся, що корінь в них здоровий і міцний, лише они не мають достаточної опіки.

Щоби нашим церковним властям пригадати єю пекучу справу і заразом обовязок, який тяжить на них, подаємо тут донєсь з Cranton, Pa, павів Лешка Демка, председателя Братства св. Ілїї Пророка і Андрїя Виляцкоґо секретаря сего Братства, заосмотрену їх власноручними підписами і урядовою печатію згаданого Братства. Є се скарга на тамошнього свьященника і гласить ось як:

Довосимо вам зі сторони нового братства св. Ілїї Пророка, що маємо велику перешкоду від отця духовного Е. Волкаґа, котрий не тільки каже, що нікого, що до нашого братства належить, за доброго чоловіка не уважає, ані єму жадної церковної услуги не зробить, але єще ані разу не хотїв заглосити нашого мітинґу, хотяї ми єго о тоє просили. Крім сего публікує нас в церкві, що ми «поляки» і т. п. хотяї кождий знає, що ми Русини так само як і другі, і то не лиш самі Галичанє, але суть межі нами і з угорської сторони. Коли ми закладали братство, то не на згубу нашої церкви або народности, отже дуже нам дивно, що о. Волкаґ так против нас воює. А що ми вступили до «Р. Н. Союзу», то в тім прецінь нич злого, бо «Союз» не жадна польска, але руска організація. Впрочім кождий належить там, где єму ліпше подобає ся, але задля тої причини жаден чесний духовник не повинен нікого в церкві публікувати, або якісь вимислені імена надавати.

Та не досить того. В своїм гніві і ненави-

сти о. В. так далеко ся загнав, що двох члевів нашого братства, з котрих один контрольором церковним (М. М. Югає), другий був касиєром церковним (Петро Манько), в неділю дня 28-го жовтня публічно в церкві називав такими іменами як: говедо, скот, поган, діявол, скуситель і т. и. А треба знати, що бувший касиєр п. П. Манько сам около 500 долярів на нашу церкву до сего часу подаровав, а за час свого урядованя віддав до каси не менше, але єще більше грошей як було у книжках пописано. Тимчасом о. В. ані то ся не подобало, але такого чесного чоловіка вмісто похвалити, сам власновільно з уряду зсунув і єще в церкві снаплюжив.

Нам дуже дивно, що чоловік, що називає себе духовником, може так в церкві робити, то є вмісто голосити слово Боже — прозивати своїх парохіянів такими іменами, котрі хиба в готелю можуть мати місце.

З тої причини наступило велике згіршенє межі народом, що був в церкві і майже всі люди, що були на богослуженю, учувши такі слова, з церкви вийшли і лиш кілька заушників зістало в середині. Муцини зачали нарікати, а жєни плакати, що дочекали ся такого зневаженя храму Божого зі сторони духовника. Таке то у нас ся дїє. Маємо лиш два рази богослуженє в місяць, а прийдемо до церкви, то вмісто молитви почуємо прозиванє від престола. І можна потім дивувати ся, що наїд відвертаєсь від церкви?

З політичного поля.

З нагоди скликаня краєвих соймів пригадують віденьскі дєвєніки, що завданєм соймів, побіч скорого полагодженя бюджетів, буде також полагодженє закона про заведенє одноцільного додатку до державного податку від горівки. Дохід з сего жєрєла має бути призначеним на санацію краєвих фінансів. Очевидно, що результат акції опирає ся на тім, щоби проєктований додаток 20 гєлєрів від літра алькоголю принятю рівномірно всіма краєвими соймами, а правительственне предложєнє було так скоро полагодженим, щоби дотичний закон міг увійти в жите вже з днем 1. сїчня 1901 р. Дохід з сего додатку обчислюють в приближеню на 19-2 мільонів корон. Євєнтуального неприяня предложєнєя зі сторони якого сойму мусіло би правительствє жалувати, тим більше, що через те стало би відроченим заведенє сего додатку у всіх коронних краях відай на час одного року. Наслїдком сего не були би клопоти державної адміністрації, але для фондів краєвих не стало би средств, доковєчних для переведєнєя богато наглядних завдань.

Про побут Кріґєра в Парижі доносять звідтам, що підчас візиту в єлизейській палаті Кріґєр висловив подяку президентови Любе-

тови за таке сердечнє прияте у Франції. Кріґєр сказав дальше, що він свідомий трудности завданя своєї місії; не має великої надї на людєку поміч, але переконаний твердо, що Бог не опустить справедливої справи Боєрів. Любет відповів, що він до глубини зворушений нещастєм Боєрів, які можуть найти хиба потїху в подиві і співчутю цілою цивілізованого свїта. Відтак Кріґєр зложив візиту президентови міністрів, Вальдекови-Русо, який зараз ревізитував гостя. Потім явила ся у Кріґєра з привитанєм президия парискої, муниципальной ради, після чого Кріґєр зараз ревізитував ся і звідів палату парискої ради міскої. Депутация учєних і літератів, яка з черги зложила Кріґєрови візиту, складала ся виключно з т. з. драйфусістів-рєпубліканів під проводом учєного Монода. Друга депутация під проводом Рошєсфорта вручила Кріґєрови почєсну шаблю, справлену для Кроїґого. Вечером відвідали ся взаїмно президент Кріґєр з міністром заграничних справ Дєлькає-им. Президент Кріґєр звернув ся до Дєлькаєго з просьбою євєнтуального співудїлу Франції в посередничій акції межі Англією а Трансвалем. Дєлькає висказав у відповіді свою декларацию в сенаті, що звїсний перебіг інтервенційних змагань зі сторони Сполучєних Дєржав Америки розчарував Францію до сєї стєпени, що вже єю ся не могла підняти жадної ініціативи в сїй справі.

З Триєсту доносять дєвєніки, що за згодою Апостольскої курії і министерства віроєновідань і просьвіти, два села в окрузі судбїм Капо д' Ієстрия вилучєно з триєстєнської дієцєзї, а прилучєно до гр.-кат. дієцєзї в Хорватїї, бо мешканцї з національних причин бажали в сєй спосіб узискати славянську літурґію. Греко-католицкий єпископ в Хорватїї видав з сєй нагоди паєстрєкский лист, в яким владє натиск на се, що мимом заведенєя славянської літурґїї населєнє остає вірним католицькій церкві.

Команда авєстро-угорської єскадри в Китаю — як доносить «Wiener Abendpost» приготавлиє ся до зимового побуту. Треба передовсім числити ся з тим, що в наслїдок замерзнєнєя лиману ріки Пейґо получєнє з Таку стане перерваним. Тому кораблі «Мария Терєса», «Аспєрн» і «Зєнта» поплили на разі до Коде, а корабель «Цєсарєва Єлизавєта» до Шанґейкван. Команду авєстро-угорского віддїлу в Пєкіні обняв корабельний поручник з парохода «Аспєрн», Оскар Гєзєнмаєр. Сєй віддїл має тепєр силу зміцнєної компанїї і числить до 190 людей. Яєнайстарший ранґою авєстрийский офіцєр функціонє в Пєкіні корабельний капітан Блєє фон Самбуші з корабля «Мария Терєса». З огляду на се, що всі инші держави рєпрєзєнтують тут самі висші офіцєри, то в численних конференційах з ними капітан Блєє фон Самбуші заступаєцї і к-

тери, а Олександр Иванівна розсердить ся і заборонить їй на дальше приходити до їх дому.

— Та якже він понав сюди? — спитала вона.

Його запросив батько разом з иньшими молодцями.

Щож менї робити. Прасковїє Єгорівно?

— Тепєр не треба нічого робити, моя красавичко... Він сам підойде до вас, єсли має благороднє вихованє.

— Єсли він попросить мене танцювати, я відмовлюсь, я не могу...

— Вот, вже сейчас напрасно! — перебила її Прасковїя. Він при кадрили може заговорити, а тоді покаже ся.

— Я піду, Прасковїє, а то мене хватять ся...

— Ідїть, ідїть, панночко; завтра поговоримо.

Лєдвї Клявдинька появила ся на сали, як до неї підїшов Теофіляктєв і попросив її на туру вальца. Вона згодила ся і закрутила ся з ним в благім упоєню. Але при кінци другої тури завернула ся їй голова і вона, хитаючи ся, усїла на крісло. В протягу вальца не удало ся їй сказати з ним ні двох слів. Вона не хотїла більше з ніким танцювати і надїяла ся, що він попросить її до кадрили, але вона почувала, як Теофіляктєв, стоячи недалеко від неї з генералом, сказав їй, що перєстав тому танцювати, що не находить в тім задоволенєя. Бідній дївчині прийшло ся танцювати з другим,

так як Олександр Иванівна не могла допустити, щоби її дочка, гєсподинї дому, остали ся без дансерів.

При вечері вона сидїла так далеко від Теофіляктова, що не могла дочути його бесїди з одною, гарною панночкою, що сидїла біля нього. Се страшно мучило Клявдиньку; вона почала дїзнавати ріжної муки і терпїня, о яких до сєй пори не мала ні найменшого понятя. Вона уважала себе дуже нещасливою. Бог знає, коли іще такий другий вечерок буде, а бути може «він» і не прийде на другий раз. Хто він? Чи подобає ся вона йому? Любить він її? Який взагалі у нього смак?

Такі питання в протягу цілої вечерї роїли ся в голові Клявдиньки і ні на один з них не могла дати собі рішучої відповіді.

На другий дєнь, в сумнім настрою духа, пїйшла до сальону і сїла до фортепяну. Ранїшна розмова з Єгорівною не привела до жадних результатів.

Вона обїцяла перевїдати всі тайности Теофіляктова, але дївчина почала сумнівати ся о правдивости її слів.

Клявдинька грала досить хорошо і на сей раз вливала в звуках всю свою душу, заняту несподівано першою любовю. Вона так перєняла ся грою, що не чула, як дєвері отворили ся і хтось ввійшов в сальон.

— Тома Лукуянович просить Вас грати трохи тихше; музика спиває їй роботу —

роздав ся зовсім близько від неї голос Теофіляктова.

Вона ціла задрожала і дивила ся на нього здивованим взором, якби не вірила своїм очам.

— Простїть менї, Клявдинє Томична, що я перешкодив вам — продовжав молодий чоловік — але я не міг не передати вам просьби вашого батька.

Клявдинька все сидїла мовчки; руки її немов замерли на клявішах.

— Я не знала, що ви тутки... — промовила вона вкінци, лєдвї чутно.

— У Томи Лукуяновича — відповів він, — суть дуже шильні справи і я прийшов разом з ним заняти ся тим-ж.

— Де ви мешкаєте? спитала Клявдинька і чєйчас поняла, як неумітно і не в своїм часі спитала.

Теофіляктєв думав, що вона хоче знати, чи неслучайно далеко їй було сюди прийти і сказав:

— Я живу на Никитській улиці і менї близша дорога прийти сюди, як в комітет. Ви прекрасно граєте, Клявдинє Томична, — додав з усмішкою Теофіляктєв.

(Далі буде).

сили воєнні. Австро-угорський корабель «Леопольд», який тепер знаходиться на австралійському побережжі, удає ся на Сальомонські острови задля установа пам'ятника для жертв з корабля Альбатрос, а звіттам дорогою на Філіппіни, відпливе до східної Азії, аби в цвітні забрати до вітчизни всіх урлопованих і перенесених воєнків. Також корвета «Дунай», яка тепер знаходиться при американському побережжі, відпливе до східної Азії.

НОВИНКИ.

— **Календар.** В четвер: гр.-кат. Матея еванг.; рим кат. Сатурніна. — В п'ятницю: гр.-кат. Григорія новокесар; рим.-кат. Андрея.

— **Іменованє.** Міністер просвіти іменовує п. Едгара Ковача, родом з Буковини, директора школи деревного промислу в Закопанім, професором архітектури в львівській політехніці.

— **ВПреосв. о. Шептицький про пок. митрополита Йосифа Сембратовича.** В останнім числі «Вістника Станіславської Епархії» до звістки про смерть пок. Йосифа Сембратовича додає Вреосв. Андрей Шептицький таку згадку про покійного: «По невислідимим совітам Божим бл. п. архієпископ Йосиф розрацає ся з сим світлом далеко від рідної землі, лишаючи нам світлий примір свого багатого добродійного і праведного життя. Він уже від ранної молодости відзначав ся великою побожностю, смиренністю і трудолюбивістю, провадив усе незвичайно тихо і скромне, майже чернече житє, а при тим був для всіх приступний, привітний і милосердний. Яко професор св. богословія відзначував ся великою ревністю і совісностю, а доброту свого серця потрапив з'єднати собі не тільки поважанає у своїх товаришів-професорів, але також любов і синівське пошанованє у своїх слухачів без ріжниць обряду. Яко митрополит підприємив він в сій (станіславській) богоспасаємій епархії канонічний осмотр 14 деканатів, котрі з давних давен не бачили у себе архієрея. Великими силами старає ся він двигнути нашу св. Церков, так словом як і приміром своїм заграєвав духовенство до праці в виноградї Христовім, а пам'ятними своїми пастирськими поєднаніями «О достоїнстві чоловіка» і «О потреби воздержности» дуже много причинив ся до заведеня братств св. тверезости в приходах станіславської епархії. Одним словом пок. митрополит Йосиф був мужем незвичайно діяльним і праведним, відданим всім серцем св. католицькій церкві і руському народові, і тому, замикаючи свої тілесні очі до глибокого, вічного сну, міг він сміло за св. апостолом народів повторити пам'ятні слова: «Подвигом добрих подвижцєх, течєніє скончав, віру соблюдох; прочее убо соблюдаєтє мнє вінец правди, егже въздасть ми Господь в день он, праведний судія». (Тим. II, 4. 7—9). Висказуючи сим щирий жалє по утраті такого праведного мужа і високозаслуженого святителя, надієсь, що пам'ять праведника сего остане між нами від рода в род, — на віки! Поминальне богослужєнє за душу бл. п. митрополита Йосифа відправили Впр. члєни Капітули з катедральним духовенством дня 1. н. ст. падолиста в тутешнім соборнім храмі. Всіх Преч. братій взяваю, щоби сей окружник в найближшу неділю на проповіді підчас богослужєня вірним прочитали, а потім на тижни в приходських церквах відправили заупокійне богослужєнє в парастасом за душу бл. п. архієпископа Йосифа перед відновідно пристроєним тетраподом, завізавши своїх прихожан до численної участі в сім богослужєню».

— **Споживча спілка урядників.** Визначні урядники намісництва, суду, дирекції скарбу, крайового відділу і львівського магістрату оголосили відовду до всіх урядників, дневнякарів, літератів і т. д. міста Львова, щоби прибули на збори дня 2. грудня с. р. о 5. год. пополудни при ул. Театральній ч. 13. (Сала 13. і 14. на I. пов.). На зборах має ся порішити заснованє «Споживчої спілки урядників» на взір існуючої вже у Львові такої спілки велівничих урядників.

— **Епілог інавгурації** сего шкільного року на львівській політехніці відіграє ся оноді в канцеляриях деканів політехніки. 93 слухачам висказали декани нагаву за демонстрацію прота особи ректора і на тим скінчило ся!

— **Заперечєнє.** Півурядовий «Wiener Abendpost» одержав привіл оголосити, що подана вієть німецькими часописями про тайний обіжник міністерства просвіти в справі удержуваня зносин між студентами університета а гімназіастами — є безосновна.

— **Жерела черевного тифу у Львові.** Санітарна комісія міська переглядала вчера мешканя при ул. Бляхарській і Боїмів, щоби наочно пересвідчити ся про чистоту в каменіцях. Ревізія мешкань випала не «благополучно», бо майже всюда найдено непорядки, так в приватних мешканях як також на подвір'ях. Крім того пересвідчено ся, що жидівська пекарня «куляківського хліба» брала воду до робленя хліба з керниці,

з якої заборонено брати воду до питя. Мешканя сторожів є неможливі. Жидівський «хайд-р» при ул. Бляхарській приказала комісія замкнути і т. д. і т. д. З того видно, що вже давно здає би ся була така прогулька санітарної комісії і не лише на Підвалю, але по всіх каменіцях у Львові.

— **3 судової салі.** При вчерашній розправі П. Підруцького і тов. переслухано 4. обжалованого в сій крадіжці, Автона Рудого, котрий зізнає, що приступив до спілки лише через підступну намову П. Підруцького. Иван Рудий брав о стільки участь в згаданій крадіжці, що підчас крадіжки стояв на сторожі при ул. Гофмана, а колиб зайшла була потреба, мав дати знак свистом. Рудий перечить, немовби з крадіжки одержав частину грошей, бо П. Підруцький обіцяв їм дати єму доперва по 4 місяцях, коли крадіж цілковито затре ся. Не випираєсь однак, що П. Підруцький, удержував єго з украдених грошей, так у Львові як і у Відні, через 2½ місяця. На тим покінчено переслуханє обжалованих. Яко перший записаний свідок станув п. Вячєль, властитель фабрики столярських виробів, у якого обжаловані украли 20.000 зр. На питанє предсідателя, кого свідок більше винувє в сій крадіжці, чи Богдановського чи П. Підруцького, заявив, що найбільше завинив П. Підруцький, бо він всіх до крадіжки намовив. Другий свідок Иван Рудий, брат обжалованого Автона, не зізнає нічо нового, лише навів одну подію, яку оповідав єму П. Підруцький, будучи п'яним, що єго брат Василь Підруцький убив 6 осіб. На сім відложено розправу до середи рано.

Нині по переслуханю ще як свідків двох арештантів, з якими сидів Богдановський і Підруцький, відчитав предсідатель зізнаня ріжних свідків. Між иньшими важні є зізнаня брата сестри Коломби — Ст. Габриєля, купця зі Львова, котрий зізнає, що сестра єго опікувала ся П. Підруцьким, а навіть єму нераз поручала єго горячий ошіці. Рівнож відчитав предсідатель свідочтва моральности чотирох обжалованих, зпоміж котрих найгірше свідочтво моральности має Василь Підруцький і був караний 7-літньою в'язницею; брата єго П. Підруцького судово не карано, лише вислано за ним в 1898. р. гончі листи за уведенє якоїсь жєнщини. По сім удає ся трибунал на коротку нараду що-до внесенєя о відчитанє протоколу в італійській мові, зложеного в Римі сестрою Коломбою. Трибунал по 10-хвилинній нараді порішив відчитати сей протокол за посередництвом товмача і відпочив розправу до 4. години пополудни.

— **Фальшівники грошей.** Ув'язнені недавно в Кракові два мошенники, що приїхали міняти фальшівні сторублівки, називають ся Маєвський і Гузак. Переведенє слідство вказало, що оба належали до організованї шайки злодіїв в оєредком в Люблині.

— **Самбірські кати.** Перед трибуналом присяглих судіїв в Самборі відбуде ся дня 29. с. м. судова розправа против б. інспектора поліції, Людвика Айтнера, о злочин надужиття урядової власти. Касаційний трибунал прихилив єя до внесенєя оборонці Айтнера, д-ра Солянського, і признає компетенцію присяглих судіїв. Айтнер вибє був прошенє до крайового суду у Львові, щоби визначено єму інше місто до переведєня розправи, однак се прошенє відкилено.

— **Поголоски про атентат на царя.** З Києва доноєть нам приватно в листі: Розійцла ся ту поголоска, що на царя устроєно в Лівадії револьверовий атентат. Анархист мав тяжко зранити царя і звідси походить царєка недуга.

— **3 Хойниць** доноєть, що в справі процесу Масльова так прокуратор як і оборонці засуджєних внесли прошеня о ревізію процесу.

— **Небезпечна зброя.** Замітну характеристику російських відносин, а радше господарки російських чиновників, подає російська газета «Сибірський Вєстник». В Томску відбував ся в суді процес о убійство, а оборонєць адвокат Тершиловський спитав жандарма або т. зв. в Росії урядника, котрий виступав яко свідок: Чи можете напевно сказати, що то обжалований стріляв, а не жандарми? — Свідок: Можу, бо ми не маємо револьверів, лиш футерали на револьвери. — Президент трибуналу: Як то, лиш футерали без револьверів? — Свідок: Так, Ваше Сіятельство, нам дають лиш футерали. — Президент: На щож придадуть ся порожні футерали? Чи на то, щоби ними людей пуджати? — Свідок: Того не знаю, Ваше Сіятельство. — Може бути, що бідачisko уряднік дійсно не знає того, що гроші призначені на револьвери повандрували в кишені єго начальників.

— **Американський заклад.** В Мг. Кармель Па. в Сполучених Державах заложило ся двох Польків, з котрих один належить до партії републиканської а другий до демократичної, що, котрої партії президент перепаде при виборах, той має везти другого на тачках через ціле місто, а передом має їм пригравати музика. Закладники додержали приречєня і демократ виз републиканива на тачках на велику втіху публики.

— **Бальоном через Сагару.** Кількох францу-

ських інженерів хотять бальоном перелетіти через величезну пустиню Сагару в Африці. Два небезпечєнства грозять тим сміельчакам: перше, що бальон може пукнути ще на пустини, а тоді чекає їх смерть, друге, що хотяй би і перелетіли пустиню, а вітер заніє їх поза місто Тімбукту, до котрого они сподіють ся приїхати, то на-пів дикі люде убють їх.

— **Дороге цигаро.** Недавно тому їхав фабрикант Фідлер з Гам до Гамбурга залізницею і зажадав, щоби єму дати купє для некурців. Коли поїзд рушив, Фідлер витягнув цигаро і зачав курити. Тому спротивив ся другий подорожний, а коли то нічо не помагало, він на найближшій стації закликав кондуктора, а той зажавав Фідлера курити і додає, що хтось з подорожних жалував ся перед ним на то. Фідлера то розгнівало і він крикнув: Найбільшим злодієгою в краю позістане завсїгда денунціант! Слова ті обидили державного будівничого, котрий їхав в тім купє і котрий як-раз був тим, що жалував ся на Фідлера перед кондуктором. Він заізвав зухвалого фабриканта до суду, а той засудив єго на 1500 марок кари. Фідлер відкликає ся до вишого суду, а той зменшив кару, але все таки назначив кару на 1000 марок або 1200 корон, отже цигаро все-таки ще дуже дороге Фідлера коштувало.

— **Ц. к. Дирекция залізниць держаних оповіщує:**

Дня 2. падолиста с. р. отворено дальшу часть шляху з Равдніц-Бездекова до стації Равдніц-Госпозін, в окрузі ц. к. Дирекції зал. держ. в Празі. З днем отворєня сего шляху заведено на цілій залізниці локальній Зльоніц-Госпозін-Равдніц, нормальний рух особовий і товаровий.

— **Дрібні вісти.** В Перемішли лютє инфлюенція. Доси занедужало кількадесят осіб. — В Золочеві засуджено на кару смерти через повішенє Казимира Копанецького, обжалованого за убійство жидівки Рифки Кальтепової. — В Настасові, тернопільського округа, отворено новий уряд почтовый зі звичайним кругом діланя.

Посмертна оповістка.

Стефан Земба, ц. і. к. пенсіон. ротмістр уланів і властитель реальности в Криничі (кушіль), упокоїв ся дня 24. с. м. В. с. п!

Телеграми.

Відень, 28. падолиста. Wiener Ztg. оголосить в найближших днях цісарський патент, скликающий сойми: дальматинський на 10. грудня, долішно-австрійський на 12. грудня, галицький на 18. грудня, крайнський на 19. грудня, а всі други на 17. грудня.

Рим, 28. падолиста. Папський консистор, на яким відбуде ся преканонізованє нових архієпископів і єпископів, які мають доконати замкнєнє воріт з кіпцем ювілейного року, — скликаний на день 8. грудня.

Бігород, 28. падолиста. Юрия Генчича, б. міністра внутрішних справ, який перед трома днями вернув до Сербії, арештовано правдоподібно з причини єго статі в N. fr. Presse, де б. міністер висказує ся згїрдливо про короля, та задля єго двох обидливих листів, які прислав з загравиці прямо на адресу короля. Вкінци на Генчичови тяжить закид сиренєвіренє державних фондів.

Лівадія, 28. падолиста. Бюлетин, виданий вчера о год. 11. перед полуднем: Цар перевів день добре. О год. 9. вечєрам температура виносила 36.5, живчик 66. В ночи цар спав добре. Вчера рано сили і субєктивний стан були зовсім вдоволюючі. Температура виносила 36, живчик 66.

Пекін, 28. падолиста. Німецькі волки переловили лист, писаний китайським цісарем до Лігунгчана. Змієт листу ще не звісний.

Льондон, 28. падолиста. Evening Standard потверджує поголоску про викритє заговору на жите лорда Робертса. Заговорщики хотіли висадити в воздух костел в Йогансбургі, підчас присутности там Робертса. Арештовано 10 осіб, переважно Італійців.

Лавренцо Маркєс, 28. падолиста. В наслідок поголоски, що генерал Девєт перейшов на португійську територію, вислано в сю околицю 80 португійських їздців, які подибали коло 100 Бєєрів; они заявили готовість піддати ся, коли тільки їх не видалять з краю.

Розклад поїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1900.

(Привід і відвід поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.	приходить о годині		посп.	особ.	відходить о годині	
		6:10	з Кракова, Берлина, Варшави, Відня	6:25		до Лавочного (Мункача, Пешту)	Борислава
		6:20	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:30		до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний	
		6:46	з Брухович, шод. від 13. мая до 16. вер. вк.	6:43		" " " " дв. Підзамче	
		7:45	з Янова	6:35		до Станиславова, П.двисокого, Потутор	
		7:40	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	8:40		до Кракова (Відня, Варшави), Стружа	
		8:00	" " " " на дв. головний	9:00		до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 15. вер.)	
		8:05	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	9:15		до Янова	
		8:15	з Сокала, Рави рускої	9:25		до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.	
1:35		8:50	з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:42		" " " " дв. гол.	
		11:45	з Ядослава і Любачова	9:55		до Чернівців, Станиславова	
		11:55	зі Станиславова (Керемезе, Потутор)	10:20		до Сокала, Белвця, Рави рускої і Любачова	
		12:55	з Янова	1:25		до Янова від 1. мая до 15. вересня в неділі і свята	
		1:15	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного від 1. черв. до 15. вер.	2:15		до Брухович від 13. мая до 15. вересня в неділі і свята	
		3:14	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і св.)	3:05		до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.	
2:20		5:17	з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	3:15		до Янова щоденно від 13. мая до 16. вер.	
2:35		5:40	" " " " на дв. голов.	3:26		до Брухович шод. від 1. мая до 16. вер.	
		5:45	з Кракова	3:30		до Ряшева, Хирова, Любачова	
1:45		5:55	з Чернівців, Іцкан				
		6:00	з Сокала, Белвця і Любачова				
НІЧ				НІЧ			
		7:24	з Брухович (13. мая до 16. вер. в нед. і св.)	6:10		до Станиславова	
		8:28	з Янова (від 1. мая до 15. вер. в нед. і св.)	6:13		до Янова від 1. мая до 15. вер. т. в дні б. а від 16. вер. до 30. марта 1901 щоденно	
		8:50	з Брухович від 13. мая до 16. вересня шод.	6:30		до Кракова (Відня, Берлина, Варшави)	
		9:23	з Янова щоденно від 1. мая до 15. вер.	6:50		до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша	
8:40		9:45	з Кракова (Відня, Берлина), Ясла, Розвадова	7:10		до Тернополя дворець головний	
2:31		10:00	з Чернівців, Букарешту, Гусятина, Потутор	7:33		" " " " дворець Підзамче	
12:20		10:15	з Лавочного (Пешту) Хирова	7:25		до Сокала і Рави рускої	
		10:12	з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	7:48		до Брухович (13. мая до 16. в р. в нед. і св.)	
		10:30	" " " " на дв. голов.	9:12		до Янова від 1. мая до 15. вересня	
		12:05	зі Стрия, зі Скольного від 1. мая до 30. вер.	2:51		до Чернівців і Іцкан	
		3:12	з Підволочиск на дворець Підзамче	10:50		до Кракова, Відня, Варшави	
		3:35	" " " " на дворець головний	11:00		до Підволочиск, Бродів дв. голов. й	
				11:25		" " " " дв. Підз.	
				4:15		до Кракова, Відня, Берлина, Самбора	
				4:45		до Брухович від 13. мая до 17. вер. шод.	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано. Час середно-європейський рівнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейського = 12 год. 36 мін. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. великоц. держ. (Львів, ул. Крайських ч. 5) уділяє пояснень в справах залізничних, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Читайте!!

Вже за кілька днів появлять ся урядові проспекти

найліпшої в світі

ЛЮТЕРІЇ.

В виду того, що доси ніодна лютерія не подавала так великих виглядів до виграня і не мала так величезної кількості виграних, то можна передвидіти, що сі льоти, які мають найбільшу за поруку, вміть судуть розсхвачені. — Поручає ся отже замовити вчас проспекти, які висилає ся на жаданє даром, оплачено. — Надходячі порученя на основі тих проспектів як найспішнійше полагодить ся. — Замовленя — заосмотрені точною і читкою адресою належить посилати до

„Amtlicher Prospekt“

an **Haasenstein & Vogler** in Wien.

— РІК ЗАСНОВАННЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень

„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Впрееосв. Митроп. і Прееосв. Еп. Ординариятма всіх трех епархій, обезпечає будивки, уряджене домашнє, скот, господарські зваряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будивках против шкід огневих.

Стан фондів гваранційних в днєм 31-го грудня 1899 вносить:

Фонд резервовий	245.814 кор. 52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480 " "	
" спеціальна	1.684 " 80 "	
Фонд основвий	72.000 " "	
" емеритальвий	18.166 " 60 "	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услівя обезпечень корисні, а шкоди ліквідують ся безприволочно. До кінця 1899 року вносили виплачені шкоди 1,669.565 кор. 38 сот. Поліси «Дністра» приймає Банк краєвий і Каса ощадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Снятині, Городенці, Теробовлі і Заліщиках при позичках гіпотечних.

На житє можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкориснійші услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квити в рускїм язичі. Зголошеня о уділенє агенцій в окрестностях, де нема близько агентів «Дністра», приймає ся. «Дністеръ» виплатив агентам по конець 1899 р. провізві 216.714 корон.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просьвіти»).

Товариство взаїмного кредиту
„ДНІСТЕРЪ“

стоваришенє з обмеженою порукою, Львів, ринок ч. 10 (дім «Просьвіти»).

уділяє позички за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні, властителям ґрунтів і господарств до 500 корон за порукою двох відповідних ручителів або за інтабуляцією, над 500 корон тільки за інтабуляцією на першїм місци, до сплати в ратах на 3 до 10 літ. Свьяченики, не посідаючі реальности, мусять крім поруки двох ручителів предложити еще полісу житєву; обезпечитись можна через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові після вських можливиых комбінацій.

Згаданє Товариство приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%.

Уділ членський вносить 50 кор., вписове 2 кор.

Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Дністеръ».

Інформації уділяє Дирекция листовно або агенти Товариства взаїмних обезпечень «Дністеръ».

Артистичне заведенє ритовниче малярства шильдів. відливаня, таблиць, виріб печаток кавчукових і великий вибір кавчукових друкарень

Генрик Шапіра

Львів, ул. Коперника ч. 3 (побіч антики Вл. Мисоляша). Виконує дуже красно всьлякі роботи, а іменно: печатки кавчукові і металеві для громад і урядів парохіяльних. Шильди мальовані на шклі, дереві, блясі та полотні. Всьлякі лякерования, позолочуваня хрестів. Таблиці і шильди лянї з ріжних металів, таблиці нагробні і назви улиць, числа на доми.

Гравури на металю та дорогих камінях, печатки, штанци, відзнаки, букви, монограми, герби і гузики до упряжи та ліберії. Марки печаткові, бляшки шпунт. для броварів. Нумератори і стемплі на датум. Обцяги до пльомб, шабльони. Краска до печаток та хемічна краска до білизни.

Цінники даром і франко.

Всілякі КУПОНИ
вильсовані
цінні папері
виплачує без потроченя провізві або коптивъ
Контора виміни
д. к. упр. гад. акт.
БАНКУ
Гіпотечного.